Ч. 264 Субота 25 падолиста (7 грудня) 1895. Рік V.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Газети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр

З Ради державної

На вчерашнім засіданю Палати послів предложено справозданє комісиї для реґуляміну Палати, зміняюче параґраф що-до пильних внесень і внесень в справі скорочуваня дебат, а відтак справозданє комісиї буджетової о прелімінари буджетовім і законі фінансовім на 1896 р.

Пос. Пернерсторфер поставив внесенє, жадаючи, щоби правительство зараз по скіннченю нарад над законом в справі установленя інспекторів гірничих, предложило проект закона о реформі виборчій.

Мінїстер фінансів др. Білиньский відповідав на інтерпеляцию пос. Ферянчича в справі підвисшеня пенсиї урядників державних в Люблянї. Правительство дало згаданим урядникам одноразові запомоги виносячі три чверти дотеперішного додатку активального і думає установити додатки на помешканє.

По тім перейшла Палата до порядку дневного, а іменно до дискусиї над законом о інспекторах гірничих. — Пос. Якс промавляв яко ґен. бесідник против предложеня і доказував, що проектований закон ставить такі вимоги супротив інспекторів гірничих, що стаєсь майже неможливим до переведеня. Намірену ціль можна би найлекше в той спосіб осягнути, коли-б збільшено персонал ревірових урядників гірничих. — За законом промавляв ґен. бесідник Зіс, полемізуючи з Яксом а відтак вказав на социяльно-демократичну аґітацию межи гірничими робітниками. По сїм ухвалено приступити до специяльної дискусиї.

Президент Палати подав до відомости, що пос. Пернерсторфер поставив резолюцию, щоби мінїстер рільництва предложив ще сеї сесиї проект закона о інспекциї гірничій, виконуваній гірничими робітниками, котрі діставали би платню від правительства і не були зависимі від властителїв копалень.

Пос. Лінбахер поставив пильне внесенє взиваюче президента, щоби виказав, як уконституовали ся поодинокі комісиї, котрі члени належать до більше як одної комісиї і щоби комісиї так розділяли свої засїданя, щоби одна другій не перешкаджала. Коли президент Палати заявив, що по можности увзглядн̑ить ті бажаня і о скілько можна дасть видрукувати дотичні виказм і розділить їх межи послів, — внесенє пильности відкинено.

Внесенє Пернерсторфера за его згодою відложено до нині задля маючої відбути ся конференциї предсідателів клюбів.

В комісиї буджетовій ухвалено онogди закон фінансовий на 1896 р., після котрого преліміновано на слїдуючий рік видатки державні в сумі 662,817.082 зр., а доходи в сумі 663,752.808. Позістає длятого надвишка в сумі 935.726 зр.

Відтак ухвалила комісия буджетова однодушно резолюцию взиваючу правительство, щоби предкладаючи прелімінар буджетовий на слїдуючий рік предложило рівночасно внесенє, в який спосіб треба ужити надвишок, які осягнено при господарці в минувшім роцї, а також щоби завело реформу в веденю касовости при заключуваню угоди з почтовою касою ощадности, або з банками в цїли процентованя всякої лежачої готівки в касах державних. — Мін. фінансів др. Білиньский заявив, що почтової каси ощадности не можна уважати за банк державний, лиш спільний банк австро-угорский. Передаванє тому банкови надвишок касових обома половинами держави, дало би ему можність вести рациональну господарку процентову. Однакож справа ся може бути управильнена аж підчас переговорів над австро-угорскою угодою. Так само перед остаточним переведенем реформи валюти справа зужиткованя надвишок касових не може бути остаточно управильнена. Надвишки касові повстали в наслїдок дуже оглядного буджетованя. Коли-б Палата послів бажала собі менше оглядної практики буджетованя, то мусїла би з тим рівночасно іти також менше енерґічна амортизация довгу державного.

Президент кабінету ґр. Баденї заявив підчас дискусиї, що проект реґуляциї Велтави і каналїзациї як сеї ріки так і Лаби предложено вже мінїстерству, а розслїди того проекту вже значно поступили.

Еміґрация до Бразилиї.

В справі видаваня паспортів особам, що мають намір виїздити до Бразилиї, одержала Gaz. Lwowsk-а такі автентичні інформациї:

Як виходить з пояснень, які уділила королївско італїяньска полїцийна делеґация на основі порученя префектури в Удіне ц. к. граничному комісарияватови полїциї в Понтафель, дозваляє італїяньске правительство вступу до краю лише тим еміґрантам, котрі відповідять слїдуючим вимогам:

1. Мають корабельну карту з Дженови до Америки;

8)

На склонї житя.

(Сільский образок І. Грдіни. — З ческого.)

(Конець).

VIII.

— Що то в тій Каменици так заедно дзвонять! Від Божого дня гудять ті дзвони, аж чоловікови страшно робить ся. Нинї тиждень таки так. Кому то знов так видзвонюють, дідусю? Від вас прецї чогось довідаємо ся, але як вам отак задзвонять, то вже нам не будете носити новин.

— То буде хто иний! — відповів тужетиньский дідусь — довго я вже не потягну. Знаю, що тут лиш перешкаджаю і рад би я другому зробити місце, але тота „зубата з косою“ якось не хоче мене слухати. Марта була молодша від мене, а вже бідачка під землею.

— Що — Марта умерла?

— Як раз нинї тиждень поховали еї за церковю.

— Бідна!

— Правда, мало зажила утїхи на тім сьвітї. Чоловіка забило їй в лїсї, стала майже жебрачкою, а як трохи віджила на каменицкім приходстві і почала тїшити ся, що має Клярку, що она їй зможе помочи на старість і догляне в слабости, упало на неї нове нещастє; той Замецкий, той Замецкий! — Від того часу, як Іцко перебрав ся на его ґаздівство та як Замецкий хопив ся поденного зарібку і мешкав в комірнім у бідних людий, марнїла Марта на очех. Куди ходила, плакала. Нинї тиждень еї поховали. Ох, той Замецкий, має він богато на своїй совісти. Не хочу о нїм зле говорити, він вже на суді Божім, але —

— Хто? Замецкий?

— А вже-ж, не чуєте, як вітер заносить тут зойкіт каменицких дзвонів? То Замецкому так видзвонюють.

— Господи Боже! Почуємо ще, що Тужетин з Каменицею під землю впали. Справдї дідусю помер Замецкий?

— І ще якою смертию? Кажуть, що умисно убив ся.

— Убив ся.

— Замецкий, той богач, що не знав вже як називати бідний нарід, з котрого висьмівав ся, гордив ним і зневажав, мусів відтак впрошувати ся до них в комірне, аби мати дах над головою з Кляркою і дїтьми. Був біднїйший як ті бідаки, у котрих мешкав. Але нарід бачучи его бліде лице, біль і покаянє, забув скоро на давні обиди, приймив его радо між себе, подав его родинї мешканє, а ему працю. Замецкий надіяв ся насьмішок, найшов прощенє, надіяв ся мести, а найшов приязнь. І чим більше его руки вкривали ся мозолями, тим більше липли до него бідні сільскі люди. Ненависть перенесла ся на Іцка. Замецкий чув свою вину; аж тепер в найбільшій біді став любити свою Клярку і свої дїти. Правда, то було все, що міг для них зробити. Але чим більше їх любив, тим більше гадав над їх бідою, до якої їх довів. Перед кількома днями був у мене. Питав ся, коли Кирилко верне з войска. Такого питаня я від него не надіяв ся. Кажу, що дожидаю его на початку жовтня, за два, три тижнї.

— Дідусю, — повідає до мене — не знаєте, чи Кирилко ще любить Клярку?

— Клярку? А на що придалось би ему то? Она-ж ваша жінка.

— А як би мене не було?

— Як то?

— Ну, як би Клярка була вдовою!

— От, лишіть то, нехай кождий вдоволює ся своєю долею.

— Але прецї, дідусю; що як би я припадком убив ся на скалї — я-ж в тій роботї не вправний — то чи Кирилко любив би ще Клярку?

— Ну, таж то наш обовязок, щоби опікувати ся вдовами і сиротами. А Кирилка знаєте, що не має камінного серця.

— Дякую вам, дідусю! — відповів на се, обтер рукавом очи і подавши менї руку, відійшов. Тодї я его не розумів, але вчера догадав ся я, як прийшла вість, що Замецкий засипав ся на скалї. — Рано розлучив ся з Кляркою, поцїлував дїти і пішов з другими до ро-

2. мають достаточний фонд на дорогу з Понтеби до Дженови;

3. мають леґітимацийний документ важний до подорожи за границю Держави;

4. прибудуть до стациї граничної не вчаснійше як пять днів перед від'їздом корабля, до котрого мають корабельну карту.

Супротив того ц. к. політичні власти повітові одержали поручене, щоби особам, наміряючим виїхати до Бразилії, видавали паспорти лише тоді, коли они відповіли загальним приписам, виданим в тім взгляді в оповіщеню міністерияльнім з дня 10 мая 1867 В. з. д. ч. 80, приписам закона о обовязку войскової служби, оплати войскової такси і т. ин., а крім того если:

1. Викажуть ся оригінальною картою корабельною, за котру не можна уважати переказів, виставлюваних аґентом Нодарім з Удіне і его підаґентів;

2. на покрите коштів подорожи з краю до Дженови викажуть ся бодай квотою 50 зр. від особи;

3. відповідно до висказаного давнійше застереженя італіяньского правительства виїздять з околиці, в котрій не панує ніяка пошесть.

Паспорт буде виданий не вчаснійше як десять днів перед від'їздом корабля на котрого імя виставлена корабельна карта. Дата від'їзду корабля есть все вписана на корабельній карті.

Замічає ся також, що після повідомленя ц. і к. консуляту в Дженові, не потрібують еміґранти пробувати там вчаснійше як день перед від'їздом корабля.

Правлїнє Стамболова.

Давний болгарский президент міністрів і можна би сказати, дійстний пануючий князь в Болгариї, Стамболов, вже давно в гробі, але імя его звязане з одної сторони з новою історию болгарскою, з другої з насильствами, які діялись за часів его правлїня, не сходить все ще з порядку дневного. Процес, який розпочав ся ще за житя Стамболова, все еще веде ся. Давні противники Стамболова не дають ему ще й в гробі спокою. Але коли то все правда, що они тепер против Стамболова видобули, ба, коли-б з того лиш десята часть була правдою, то був би то доказ, що в тім чоловіцї, котрого свого часу славила цїла Европа за его патриотизм, крив ся під іменем патриота найбільший злочинець, чоловік, котрий, користаючи з догідної хвилї, вхопив ся до власти, щоби з неї передовсїм особисто користати.

Анкета комісиї, котру установило болгарске собрание для розслїдженя актів процесу против Стамболова, предложила тепер свое справоздане, в котрім приходить до таких висновків:

Від самого початку своєї правительственної дїяльности — каже ся в справозданю — здушив Стамболов свободу виборів насильствами, арештованем опозицыонїстів, і недопусканем ніяких кандидатур, на котрі він не годив ся. Справоздане наводить відтак яскраві случаї в котрих дозволювано віча лиш тогди, коли они мали бути прихильні правительству. Правительство Стамболова нарушувало систематично тайну листів і в тисячних випадках ненарушимість особи і права домашного. Число переслїдуваних невинно судами і щадженых злочинців есть величезне. Ніби то для того щоби викривати розбишаків була вставлена в буджеті позиция для орґанізациї тайної поліциї, а тими грішми платив Стамболов многих шпигунів, межи ними також і жінки. Комісия есть того погляду, що дотичні суми треба уважати яко незаконні видатки і яко кари достойне дїланє давного правлїня. Дальше згадує ся в справозданю про незаконне і противне поступованє супротив праси, про заведенє тайної цензури і заказ допусканя до Болгариї навіть лїтературних дїл, про переслїдуванє синоду і про видуманий правительством против митрополита Климентия процес. Через будову зелїзницї Ямболї - Бурґас стратила держава кілька мілїонів. За 146.000 карабінів Манліхера дістала фабрика в Штаєрі далеко більшу цїну, як брала за ті карабіни в Австриї; мимо того, що комісиї у Відни і Будапешті, а також комісия болгарска відкинули ті карабіни яко нездалі, правительство Стамболова приняло їх. Так само при доставі пушок Крупа стратила держава 2 до 3 мілїони. Приватні особи, котрих висилано ніби то в якійсь місиї дїставали по 120 франків на день а міністри платили собі по 200 франків і більше. Стамболов і Греков взяли з тайних фондів з банку народного 240.000 франків, а коли кабінет Стамболова упав, то они забрали з банку і решту тих тайних фондів ніби то яко свою власність.

Наконець наводить справоздане 80 жалоб переданих комісиї, з котрих більша часть відносить ся до незаконного арештованя і мученя в арештах, а кілька відносить ся до заграбленя цїлого майна приватних людий. Комісия предкладає внесене, щоби всї ті документи передати прокураториї для заведеня слїдства против виноватих, та взиває собрание, щоби оно давних міністрів, а то: міністра справедливости Тончева, міністра фінансів Саллабашева, міністра війни Савова, міністра справ заграничних Странского, міністра справедливости Славкова і міністра публичних робіт Петкова поставило в стан обжалованя, а що до померших міністрів Стамболова і Муткурова, то щоби їх спадкоємцям зроблено процес.

Перегляд полїтичний.

При вчерашнім виборі посла з міст Коломия-Снятин-Бучач до Ради державної, вибрано дра Макса Трахтенберґа з Коломиї, котрий на 2770 голосуючих, одержав 2165 голосів, а дотеперішний посол Бльох всего лиш 605 голосів.

В справі ческій розійшли ся в послїдних часах досить цїкаві вісти, але поки що брак їм ще автентичности. Ото кажуть, що Молодочехи готові помирити ся з Нїмцями і в тій цїли будуть старати ся в соймі зблизити ся до Нїмців. Намістник Чехії ґр. Тун має уступити з своєї посади, і ніби то в тій цїли поїхав до Відня. Politik доносить навіть, що на місце ґр. Туна має прийти один з Архікнязів. Що-до сеї послїдної вісти, то кажуть тепер, що она зовсїм безосновна, але уступленє ґр. Туна з посади намістника можливе.

Розійшлась була чутка, що султан вислав письмо до царя в справі других кораблів стацийних і що Росия рішила ся не висилати другого корабля. Вість та не потвердила ся а натомість есть річию певною, що держави обстають при тім, щоби султан видав на то призволенє; держави можуть відтак користати з того призволеня або й нї. Німеччина не вишле друго-

боти. Ломили на скалах під Вербном камінь, а що наткнули ся на одностайну скалу помагали собі порохом. Вивертїли діру, насипали пороху, забили, запалили льонт і побігли сховати ся. Оглянули ся.

— Хлопцї, де подів ся Замецкий?

— Та-ж ішов з нами.

— Адіть, онтам клячить!

— Де?

— Там на скалї, коло льонта.

— Ага то льонт згас, а Замецкий его знов запалює.

— Ходім подивити ся.

Всї побігли назад.

Але Замецкий здалека грозив їм руками.

— Не идіть сюди, вже догорає!

— То утїкай ти ради Бога!

— Не підходіть! — Поздоровіть Клярку, скажіть, що за всю еї любов і за ті муки, що невинно терпіла не можу їй лїпше заплатити, як своєю смертию. Кирилко вскорі верне з войска він еї зробить щасливою, я вже нїколи більше.

Робітники хотїли ратувати божевільного, але як! Кождої хвилї догорить льонт і скала їх всїх засипле.

— Замецкий, утїкай!

Земля задрожала, воздухом потряс громовий гук вибуху і розніс ся по близьких лїсах, аж налякані ворони поутїкали, клуб чорного диму заслонив стїну скали, а камінє розлетїло ся далеко довкола....

Коли дим розступив ся показала ся роздерта стїна скали — по Замецкім не було й слїду. Аж в полудне добули его з під каміня. Був майже на кусні потороганий.

— Чуєте ті каменицкі дзвони? — То не пусте слово відзиваєсь з них, з них говорить душа бідної Клярки, плач малих сиріт.

Ще раз загуділи каменицкі дзвони.

Вже було під зиму. Птицї відлїтали на далеке полудне і співали собі вибираючись у похід ті найгарнїйші пісоньки, що їм від весни осгали. А дерева, бачучи, що не мають кого обіймати своїм галузєм, обтрясали з себе одїж кусник по куснику вітрам на забаву. Тишина заволодїла над краєм, лише близька Огарка шуміла і гудїла гнївно в своїм коритї, немов зелїзничий поїзд в тихій ночи.

Хати і фільварки каменицкі вже дрімали на добре, коли Клярка пізним вечером вийшла з своїми дїтьми з приходства. Дївчинку вела, хлопчика несла на руцї. Пан-отець був одиноким свояком, одиноким приятелем, який їй лишив ся на білім сьвітї. Кождого дня від смерти матери, кождого вечера від похорону чоловіка приходила на приходство. Відтак на ніч вертала до хатки бідних людий в селї.

Ви бачили Клярку?

Не була то вже Клярка — хиба еї тїнь. В очах слабий відблеск молодости, на виблідлім лици слїди краси — замість мови лишилось їй зітхане, замість віддиху плач, замість серця гріб живцем погребаних споминів....

На улици оглянула ся на приходство, чи не дивить ся за нею пан-отець. Не дивить ся — і пішла в напрямі церкви. Великий круг місяця розлив свое сьвітло по околици, а та смирна, тиха церковця каменицка виглядала як зачарований замок в байцї, з нагробними хрестами, що стояли тут немов на сторожи. Мала дївчинка налякала ся, коли побачила, що Клярка отвирала чорні дверцї та що іде на кладовище.

— Мамо, я так бою ся!

— Не бій ся! — Хвильку тут помолимо ся і підемо назад.

— До дому, мамо?

— Бачиш, ось тут де той марморний хрест, спить твоя мати, а тут під тим чорним деревляним хрестом твій тато. Помоли ся ...

Коло трех гробів була роса стерта, від трех гробів було знати стежку з кладовища до берега Огарки.

В долинї шуміла ріка, над нею уносила ся сїра мрака як зі спіненого коня. А як сумно гуділи ті фалї глубокій долинї, жалуючи, що всьо на сьвітї має хвилю відпочинку, лиш они нїколи, нїколи. — Але місяць шептав їм на пораду, що то, що в сьвітї відпочиває то гине, а они нїколи не згинуть....

Клярка дійшла аж до лїбоховицкого моста, під котрим Огарка найскорше жене ся. Тут станула тихо, потонувши в сумній задумі та оперла руку, на котрій держала спячого сина, о поруче моста. Мала дївчинка наглим страхом зията, притулила боязливо свою головку до еї одїня.

Хвилю глядїла опущена Клярка в долину, а чим довше дивила ся в ту чорну пливучу струю, тим більше бажала плисти з нею, далеко — далеко — хочби аж до бездонного моря.

— Що з тебе буде, мій синоньку? Вітця не маєш, мати жебрачка. — Ох, ти ще не знаєш біди, ти невинний, а я не допущу, щоби ти пізнав сей удол плачу, як називають житє, не хочу, щоби ти мав коли клясти нещастному вітцю! — Ти спиш — заки пробудиш ся, будемо разом вже в лїпшім сьвітї, де нема болю, де нема розлуки. Ходи, мій синоньку!

— Куди ідеш, мамо? Возьмеш і мене з собою? — питала боязливо дївчина.

— Нї, маленька, я тобі не дала житя і не буду тобі відбирати его. Я там перекажу твоїй матїнонцї поздоровлене від тебе. — Чому нїхто не иде нині через той міст?

го корабля, а то для того, що не має відповідного.

Комісия призначена для заведення реформ в европейских провінциях Туреччини виїзджає нині до Солуня.

На засіданю сенату конґресу Сполучених Держав поставлено резолюцию, в котрій виказано охоту підпирати президента републики в енерґічній акциї, маючій на ціли охрону і поміч для Американців в Туреччині.

Новинки.

Львів дня 6 грудня 1895.

— **Іменованя.** Є. В. Цїсар надав директорови I-ої ґімназиї в Перемишли Стан. Пиontkевичеви титул радника державного. — П. Міністер судівництва іменував секретаря прокураториї скарбу у Львові дра Льва Мендельсбурґа секретарем ради для ц. к. суду краевого в Кракові.

— **Перенесеня.** Ц. к. Дирекция почт і телеґрафів перенесла офіцияла почтового Льва Гоцкого з Чорткова до Львова.

— **Є. Е. Намістник кн. Евст. Санґушко** виїхав вчера по полудни куриерским поїздом до Кракова, де забавить кілька днів і буде приймати на авдиенциях представителів властий і публичних інституций.

— **Є. Е. кардинал Сильвестер Сембратович,** прибувши в товаристві крил. Бачиньского і о. Євгенія Гузара до Відня, замешкав у пароха церкви сьв. Варвари, крил. Теофіля Сембратовича. На двірци дожидали Є. Еміненцию висланник папский прелат Бавмґартен з своїм секретарем і Русини віденьскі. Дня 4 грудня був Є. Еміненция на візиті у нунция і у пп. міністрів гр. Голуховского і Ґавча, а вчера (5-ого) був на авдиенциї у Є. Вел. Цїсаря. В суботу відбуде ся в двірскій каплици торжество доручевя кардинальского капелюха, в неділю Є. Еміненция відправить співану службу Божу в церкві сьв. Варвари, а в середу дня 11 с. м. другого тижня приїде до Львова, разом з папским висланником прилатом Бавмґартеном і офіцером папскої ґвардиї ґр. Петромаркі. В тім дни відбуде ся торжественний в'їзд Є. Еміненциї до митрополиї сьв. Юра. Проґрама того торжества буде оголошена пізнїйше.

— **Фальшиві десятки** появили ся Народи, повіта чесанівского, де одна жінка дістала пять штук тих фальшифікатів від якихсь незвістних купців за продані безроги.

— **Посьвящения нової церкви** довершив дня 1 с. м. Преосьв. епископ Юлиян Пелеш в Гусакові. Найбільші заслуги около побудованя нової церкви положив тамошний парох о. Петро Хомицкий. Церков мурована на камінним фундаменті в византийскім стилю, дах критий бляхою, поміст цементовий в кістки. В торжестві посьвященя церкви взяло участь около 8.000 осіб обох обрядів,

— **Добродійний павук.** Незвичайний оказ лихваря попав передвчера в руки поліцийного аґента у Львові, Пацани. Єсть се Шулим С. що позичав біднїйшим людям гроші на 200 процент. Найнизший процент, який брав, виносив 100. Шулим С. не щадив і своїх одновірців, бо від одного з них Іцка М. взяв за один місяць від позиченої квоти 24 зр., лише 20 зр., т. є. тисяч процент!

— **Самоубийство.** Вчера в готели „Ванда" у Львові при ул. Трибунальскій відобрав собі житє урядник скарбової дирекциї Йосиф Мишкевич. Причиною самоубийства мали бути довги.

— **Карна розправа** відбула ся сими днями перед львівским судом присяжних против Йосифа Крука і Йосифа Соснїцкого, обжалованих о крадіж довершену в мешканю російского конзуля Пустошкина у Львові та против Фр. Беняшевского і Іцка Адлера обжалованих о участь в тій крадежи. Розправа скінчила ся засудом Крука на 6 літ, Соснїцкого на 3 роки і Адлера на рік тяжкої вязниці. Беняшевского увільнено.

— **Холера.** В навіщених пошестию місцевостях Галичини лишило ся з попередних днів 11 осіб в лїченю; дня 4 грудня занедужали дві особи, виздоровіла одна а дві померли, так, що в лїченю остало ще 10 осіб. — В Росиї панує ще холера на Волини і в Петербурзї. На Волини від 10 до 16 падолиста занедужало 220 осіб, з котрих 110 померло. В тім числї було недужих в бердичівскім повітї 72, а померло з них 26. В Петербурзї від 23 до 30 падолиста занедужало на холеру 47 осіб а померло 14.

— **Процес за убийство** відбув ся сими днями перед судом присяжних в Коломиї против Олекси Тонюка з Жабя і его вітця Павла. Акт обжалованя так ту справу представляє: Олекса, молодий 19-лїтний парубок з Дземброні (присілок Жабя), вернув в одного осїнного вечера з полонини з худобою, котру цїле лїто пас в горах. На другий день мало відбути ся віддане худоби властителям, котрі повідомлені о тім наперед, численно зібрали ся в Дземброни. О годинї 10-тій вечером донесла Олексї его челядь, що пропав один з повірених его опіці коний. Найблизшим сусїдом вітця Олекси, Павла, був стрик Іван. Глядаючи коня, зайшов Олекса до него і дійстно найшов на его подвірю згубу. Олекса взяв коня і пішов з ним на місце, де ночувала решта худоби. В половині дороги заскочив его стрик з двома дочками і зажадав звороту коня або заплати за шкоду, що кінь зробив. З тої причини счинив ся спір і тим скінчив ся, що Олекса ударив стрика так сильно палицею в голову, що той упав без памяти з розчерепленою головою на землю і за дві години помер. Характеристичне мало бути поведене вітця убийника, Павла, котрий в часї спору мав відозвати ся до сина: „Бий, а добре, щоби тобі не було встиду". По переведеній розправі засудив трибунал Олексу на три роки тяжкої вязниці. Вітця его, Павла, зовсїм унєвиннено.

— **По американьски.** Американьска ґазета The World повідомила своїх передплатників, що ґазета виходить в 600.000 примірниках. Кілько то потрібно до виданя тої величезної ґазети, нехай покажуть слїдуючі числа. Недїльний наклад World-а забирає $185^1/_4$ тон білого паперу, а коли-б ґазети розпостерти, то виносили-б они 3.400 кільометрів, або коли б їх зложено одну на другу, то вийшов би стовп висоти 5986 стіп. Число донесень виносило в перших шістьох місяцях сего року 488 000, а минувшого року спотребовано 500.000 пудів друкарскої фарби; 50 машин склали 92.000 колюмн. В 1882 роцї виходила The World щоденно в 23.420 примірниках, в 1893 роцї в 423.748, а тепер аж в 600.000 примірниках. І анонсів було сего року 929.723!

— **Довговічність.** До „Кіевского Слова" доносять, що в Меґетї помер один селянин Адам Мартолекішвілї, котрий дожив 130 літ. Померший лишив 100-лїтну жінку і двох синів.

— **Знов жертва темноти.** До донесеного нами онгди випадку долучуємо тепер ще один випадок страшної темноти між простим народом. Сим разом лучив ся той випадок у вятскій ґубернії в Росиї. В тій ґубернії був неврожай і розширювала ся страшно холера; люди пішли о пораду до одного старого селянина Димитрієва і сей казав, що треба для відверненя тих нещасть конче вчинити жертву з житя людского. Люди забили отже тамошного сільского жебрака Мартяшина і відтявши ему голову, пили его кров, зварили серце і легкі та й з'їли. Тїло нещасливого найдено на другий день з відтятою від кадовба головою в багнї під селом; виновників вислїджено і увязнено.

Телеграми.

Відень 6 грудня. Сеї ночи була тут велика буря, котра наробила богато шкоди.

Люблявa 6 грудня. Вчера дало ся тут почути коротке але досить сильне землетрясене.

Берно (швайцарске) 6 грудня. Швайцарска рада народна ухвалила 120.000 франків на укріплене передолини Фурка в Альпах.

Константинополь 6 грудня. В Кайзариє убито 200 Вірмен. — Послом в Льондонї іменований Костакі-паша.

Клярка хвильку наслухувала.

— Хтось іде, справдї — вже сюди завертає на міст; заки тут дійде, — бачиш того чоловіка в войсковій шапцї? — Як прийде сюди, скажи ему, дитинко, аби тебе відвів на приходство до Каменицї, а якби тебе питав, хто то кинув ся в ріку, то скажи, що Клярка, твоя прибрана мати. — Ходи сюди, сиріткo — поцїлуй мене на прощане.

І кроки чужинця як раз задуднїли по деревляним лїбоховицкім мостї, як Клярка вихопила ся на невьке поруче і зникла разом з сином в филях Огарки.

* * *

Каменицкого пан-отця збуджено зі сну ще пізно в ночи.

— Що стало ся?

— Мушу вас збудити пан-отче!

— Кирилку!

— Приводжу вам тоту дївчинку — знаєте еї?

— Дитина Замецкого — —

— Я найшов еї на лїбоховицкім мостї.

— Певне заблудила.

— Нї, ішла з Кляркою.

— А де Клярка?

— Перед моїми очима, держачи щось в руцї, скочила до Огарки.

* * *

Бачили ви в послїднім часї пан-отця в Каменицї? Дивіть, як змінив ся від того часу, як Клярку виловили в ріцї, коло Радоховицкого борола!

Бідний! Кілько нещастя переніс він на собі; за один рік волосе цілком на нїм збілїло. Але не питайте его о причину, ох, не питайте!

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1895, після середно-европ год

Відходять до

	Посиішні			Особові			
Кракова	8·40	2·50	11·	4·55	10·25	6·45	—
Підволочиск	—	1·56	5·46	—	9·50	10·20	—
Підвол. з Підзам.	—	2·10	6·	—	10·14	10·44	—
Черновець	6·15	—	—	10·30	2·40	—	—
Черновець що понедїлка	—	—	—	10·35	—	—	—
Стрия	—	—	—	5·25	9·33	—	7·38
Сколього і Стрия	—	—	—	—	—	3·00	—
Белзця				9·15	7·10		

Приходять з

Кракова	1·22	5·10	8·40	7·00	9·06	9·00	—
Підволочиск	2·25	10·00	—	8·25	5·00	—	—
Підвол. з Підзам.	2·13	9·44	—	8·12	4·33	—	—
Черновець	9·50	—	—	1·32	7·37	—	—
Черновець що понедїлка	—	—	—	6·17	—	—	—
Стрия	—	—	—	12·05	8·10	1·42	—
Сколього і Стрия	—	—	—	9·16	—	—	—
Белзця				8·00	4·40		

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Час подаємо після годинника середно-европейского; він ріжнить ся о 36 мінут від львівского: коли на зелїзници 12 год., на то львівскім годиннику 12 год. і 36 мін.

Поїзд блискавичний зі Львова 8·40 рано, в Кракові 1·48 по полудни, у Відни 8·56 вечер.

Поїзд блискавичний до Львова 8·40 вечер, з Кракова 2·04 по полудни, з Відня 7·04 ран о.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

Найдешевше жерело закупна
в Галичині
також на рати.

На теперішну пору надійшли вже великі транспорти диванів, хідників, диванів для їдальней і комнат дитинних, стінних, церковних і перед престоли. Надто портиери вовняні, занавіси коронкові, колдри, коцики до подорожи, дери на коні і санки, вкінци капи на ліжка і столи по дуже низьких цінах.

Великий вибір правдивих диванів перских і смириеньских. Задивляючо дешеві артикули декорацийні хиньского і японьского виробу.

Щоденно одержуємо нові посилки до ріжних відділів нашого маґазину, як прим. блюзки, костюми, шляфрочки, капелюші дамскі і дитинні, плащики, суконки дитинні і убраня для хлопчиків, біле Єґера, вироби волічкові, рукавички, панчохи, кальоші росийскі, парасолї від дощу, артикули футряні, як зарукавки, ковнїрі, шапочки, коронки, встяжки, воальки і т. д.

П. Т. Войсковим, державним і приватним урядникам також пп. властителям дібр, оо. духовним і учителям **улекшуємо закупно запроваджаючи часткові сплати.**

Цїнники gratis i franco. 83

Листи і замовленя просимо адресовати:

До заряду Віденьского маґазину
„Au Louvre“
у Львові, площа Капітульна число 3.

КОНТОРА ВИМІНИ
ц. к. упр. гал. акц.
БАНКУ ГІПОТЕЧНОГО
купує і продає
всякі ефекти і монети
по курсі данім найдокладнійшім, не числячи жадної провізиї

Яко добру і певну льокацию поручає:

4% листи гіпотечні коронові	4% позичку краєву галицку коронову
4½% листи гіпотечні	4% пожичку пропінацийну галицку
5% листи гіпотечні преміовані	5% „ „ буковиньску
4½% листи Тов. кредитового земс.	4½% пожичку угорскої зелїзної дороги державної
4½% листи Банку краєвого	4½% пожичку пропінацийну угорску
4% листи Банку краєвого	4% угорскі Облїґациї індемнізацийні
5% облїґациї комунальні Банку крає.	і всїлякі ренти австрийскі і угорскі,
4½% пожичку краєву галицку	

котрі то папери контора вимінн Банку гіпотечного всегда купує і продає

по цінах найкористнїйших.

Увага: Контора виміни Банку гіпотечного приймає від Вп. купуючих всякі вильосовані, а вже платні місцеві папери цінні, як також купони за готівку, без всїлякої провізиї, а противно замісцеві лишень за відтрученем коштів.

До оферт, у котрих вичерпали ся купони, достапляє нових аркушів купонових, за зворотом коштів, котрі сам поносить. 80

Бюро дневників і оголошень
Л. ПЛЬОНА
у Львові
улиця Кароля Людвика ч. 9.
приймає
абонамент на всї дневники
по цїнах оригінальних.

С. Шпітцер у Відни
поручає
Товари камінні і шамотові.

Плити білі і кольорові. — Насади коминкові. Комплетні урядженя для стаен і обор.

На жадане висилаємо катальоґи.

Заступники для Галичини і Буковини

Гамель і Файґель
у ЛЬВОВІ, улиця Коперніка число 21.

С. Кельсен у Відни
поручає

Кльосети з перепливом води і без того. — Рури кльосетові. — Каналові насади з патентовим замкненем. — Збірники на воду. — Комплетні урядженя купелеві. — Вентілятори. — Прибори до водотягів, як також рури ляні і ковані. — Помпи, фонтани і всякі арматури.

Заступники для ГАЛИЧИНИ і БУКОВИНИ

Львів ГАМЕЛЬ і ФАЙҐЕЛЬ Коперніка 21.

На жадане висилає ся катальоґи.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.